

N:o 14.

Ank. till Riksd. kansli den 29 april 1891, kl. 11 f. m.

Betänkande, i anledning af dels Kongl. Maj:ts proposition om ändring i kongl. förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst, dels ock en af herr T. W. Forsell väckt motion i samma ämne.

I sammanhang med aflåtna nådiga propositioner, angående afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter m. m. samt höjning i de under fjerde och femte hufvudtitlarne uppförda anslag till lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna m. m., har Kongl. Maj:t uti nådig proposition, n:o 35, som blifvit till utskottet hänvisad, föreslagit Riksdagen att, under förutsättning att först omförmälda propositioner vinna Riksdagens bifall, besluta,

att § 1 i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst samt § 17 i den vid samma förordning fogade instruktionen för taxeringsmyndigheterna skola erhålla följande förändrade lydelse:

§ 1 i nämnda förordning.

För all inom riket belägen *fast egendom*, hvartill ock räknas *frälseränta*, skall, med de undantag, som i § 4 upptagas, bevillning utgöras efter fastighetens uppskattade värde.

Denna bevillning utgår:

- a) för *jordbruksfastighet* med sex öre för hvarje fulla etthundra kronor samt
- b) för *all annan fastighet och frälseränta* med fem öre för hvarje fulla etthundra kronor af uppskattningsvärdet.

§ 17 i instruktionen.

Vid tillämpning af § 11 mom. 1 i bevillningsförordningen, angående befrielse från eller lindring i bevillning för inkomst af kapital eller arbete, skola så väl den behållna afkomsten utaf skattskyldig tillhörande fast egendom som ock af sådan särskildt beskattad rörelse, som drifves i bolag eller idkas å annan ort än den, der den skattskyldige är mantalskrifven, tagas i beräkning vid bestämmandet af hans sammanräknade årsinkomster, hvarvid i fråga om fast egendom iakttages, att inkomst af jordbruksfastighet beräknas till 6 procent och inkomst af annan fastighet till 5 procent af taxeringsvärdet. Om sålunda skattskyldig finnes i sin mantalskrifningsort hafva t. ex. 450 kronors inkomst af kapital eller arbete samt tillika eger stadsfastighet, taxerad till 2,000 kronor och hvilken alltså bör upptagas till 100 kronors afkomst, så att hans sammanräknade årsinkomst uppgår till 550 kronor, får väl enligt föreskriften i det ifrågavarande momentet, jemfördt med hvad ofvan sagts, sådan skattskyldig tillgodonjuta fullständig eftergift af bevillning å förstnämnda 450 kronor; hvaremot, derest den skattskyldige har 1,100 kronors inkomst af kapital eller arbete, 400 kronors inkomst af aktier samt derjemte eger jordbruksfastighet till ett taxeringsvärde af 5,000 kronor med 300 kronors deraf beräknad afkomst och således i sammanräknade årsinkomster åtnjuter tillhoppa 1,800 kronor, bevillning kommer att, utan medgifvande af något afdrag, honom påföras för hans först berörda inkomst af 1,100 kronor o. s. v.

Uti en inom Andra Kammaren väckt motion, n:o 190, hvilken likaledes blifvit till utskottet hänvisad, har härjemte herr *T. W. Forsell*, under förutsättning att Kongl. Maj:ts propositioner angående ökad värnpligt, grundskatternas afskrifning samt ersättning för rustnings- och rote-ringsbesvärens utgörande vinna bifall, föreslagit,

att, med afslag å Kongl. Maj:ts nådiga proposition n:o 35, om ändring i § 1 uti kongl. förordningen den 14 september 1883 angående bevillning för fast egendom samt af inkomst samt § 17 uti den vid samma kongl. förordning fogade instruktion för taxeringsmyndigheterna, Riksdagen måtte besluta:

att § 1 i kongl. förordningen den 14 september 1883 angående be-
villning af *fast egendom* samt af *inkomst* skall erhålla följande förändrade
lydelse:

För all inom riket belägen *fast egendom*, hvartill ock räknas *frälse-
ränta*, skall, med de undantag, som i § 4 upptagas, bevillning utgöras
efter fastighetens uppskattade värde.

Denna bevillning utgår:

a) för jordbruksfastighet med *tio* öre för hvarje fulla ett hundra
kronor samt

b) för all annan fastighet och frälseränta med *fem* öre för hvarje
fulla ett hundra kronor af uppskattningsvärdet;

samt att § 17 af den vid ofvan berörda kongl. förordning fogade
instruktion för taxeringsmyndigheterna skall sålunda ändras, att inkomst
af jordbruksfastighet skall beräknas till *tio* procent af taxeringsvärdet.

Enligt det vid berörda propositioner fogade utdrag af protokollet
öfver finansärenden för den 14 mars 1891 har chefen för finansdeparte-
mentet rörande det nu ifrågavarande förslaget anfört, hurusom för när-
varande bevillningen af fast egendom för jordbruksfastighet utginge med
3 öre för hvarje fulla 100 kronor samt för annan fastighet med 5 öre
för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet. Att den undantags-
ställning, jordbruksfastigheten sålunda hittills intagit, borde upphöra i
sammanhang med grundskatternas samt rustnings- och roteringsbesvärens
afskrifning, och nämnda slag af fastighet följaktligen åsättas bevillning
efter de för all annan fastighet gällande grunder, hade af Riksdagen
uttalats i underdånig skrifvelse af den 24 maj 1873 och hade derefter
alltid ansetts som en gifven följd af afskrifningen.

Redan skatteregleringskomitén hade härjemte fäst uppmärksamheten
på en i vår bevillningslagstiftning förefintlig brist uti nu ifrågavarande
afseende. Det finge, hade komitén anmärkt, icke förbises, att vid sidan
af jordens alstrande förmåga förefunnes vid en ordnad jordbruksrörelse
åtskilliga andra beskattningsbara faktorer, såsom det för rörelsens drif-
vande erforderliga, i inventarier och kreatursstock nedlagda eller eljest
använda kapital, dels ock produkten af jordbrukarens personliga arbete
samt de af honom i hans egenskap af jordegare eller arrendator åt-
njutna, sällan i penningevärde uttryckta och därför vanligen förbisedda
förmåner af allehanda slag. Enär vid uppskattning af öfriga samhälls-
klassers inkomster tillbörligt afseende städse fästs vid dessa och lik-

ande förhållanden, hade komitén ansett desamma ej heller böra förbises vid jordbruksnäringens beskattning och hade därför utan meningskiljaktighet föreslagit bestämmelser, enligt hvilka det belopp, hvarmed en egendoms afkastning möjligen öfversköte hvad som redan genom fastighetsbevillning blifvit beskattadt, skulle komma att träffas af inkomstbevillning. Då komiténs förslag den 8 januari 1883 inför Kongl. Maj:t anmälts, hade jemväl dåvarande departementschefen såsom en väsentlig brist i lagstiftningen framhållit, att man, då man beskattat jordbruksfastigheten, ansett sig på samma gång beskatta sjelfva jordbruksrörelsen, dervid förbiseende, att denna rörelse eller näring för sitt bedrivande förutsatte icke blott sjelfva fastigheten, utan ett visst driftkapital i inventarier, kreatur m. m. och ett betydligt tillskott af arbete. Kapitalet och arbetet medverkade således uppenbarligen till den inkomst jordbruksrörelsen lemnade, och då inkomst af kapital och arbete eljest beskattades, borde ju icke heller rimligtvis inkomsten af det i jordbruksrörelsen nedlagda kapitalet och arbetet lemnas obeskattad. Skatteregleringskomiténs förslag åsyftade emellertid att låta taxeringsmyndigheterna uppskatta den inkomst jordbruksrörelsen lemnade utöfver hvad som kunde anses beskattadt genom fastighetsbevillningen och att låta denna uppskattning ske hufvudsakligen på samma sätt, som eljest iakttoges vid beräkning af den inkomst, som af annan rörelse eller näring härflöte. Detta förfarande vore visserligen ur teoretisk synpunkt riktigt, men å andra sidan hade komiténs ordförande i afgifven reservation likasom kammarrätten och flertalet länsstyrelser i sina öfver förslaget afgifna yttranden påpekat, huru de svårtillämpliga bestämmelserna i komiténs förslag säkerligen skulle leda till ett resultat i finansielt afseende, som gjorde hela vinsten af det nya skatteföremålets upptagande i lagstiftningen i de flesta fall temligen betydelselös. Lika med de hörda myndigheterna hade därför departementschefen ansett, att frågan om särskild inkomstbevillning af jordbruksrörelsen för det dåvarande icke kunde på ett praktiskt sätt lösas på annan väg än den af komiténs ordförande angifna, eller genom att ställa beskattningen af jordbruksrörelsen i ett fixt lagbestämdt förhållande till jordbruksfastighetens taxeringsvärde. Komitéordförandens förslag innebure nemligen, att bevillningen för jordbruksfastighet, deri inbegreps jemväl bevillningen för jordbruksrörelsen, skulle utgå med 6 öre för hvarje 100 kronor af fastighetens taxeringsvärde. I hufvudsak biträdande detta förslag, hade dock departementschefen ansett, att åt den tanke, hvarpå förslaget hvilade, borde i lagstiftningen gifvas ett något förändradt uttryck. Då jordbruksfastighetens likställighet med annan fastighet uti bevillnings-

afseende städse stälts i samband med en afskrifning af de på den förra fastigheten hvilande särskilda skatter, och då åstadkommandet af en dylik likställighet syntes ur flera synpunkter önskvärdt, hade departementschefen ansett det ej vara lämpligt, att åt bevillningsförordningen gäfves ett utseende, som skulle jordbruksfastighet genom att därför erlægga 6 öre för hvarje 100 kronor af taxeringsvärdet blifva högre beskattad än annan fastighet, för hvilken utgjordes endast 5 öre. Derjemte hade departementschefen ansett det vara af vikt, att det nya begreppet om inkomstbevillning för jordbruksrörelse blefve uttryckligen inrymdt i bevillningsförordningen, och därför hemställt, att, med lika bevillning för all fastighet, nemligen 5 öre för hvarje 100 kronor af taxeringsvärdet, den inkomst och förmån af jordbruksrörelse å egen eller annans mark, som förvärfvades medelst det i rörelsen nedlagda arbete och dervid använda inventarier, skulle i förordningen upptagas under hufvudrubriken inkomst af arbete såsom särskildt skatteföremål och tillika stadgas, att dylik inkomst och förmån skulle upptagas till ett belopp, som motsvarade en för hundra af fastighetens taxeringsvärde. Å det sålunda beräknade inkomstbeloppet skulle naturligtvis utgöras vanlig inkomstbevillning, hvilken sålunda i hvarje fall komme att utgå med 1 öre för 100 kronor af fastighetens taxeringsvärde. I enlighet med de af departementschefen sålunda uttalade åsigter hade ock vederbörande paragrafer i det förslag till bevillningsförordning, som af Kongl. Maj:t förelades 1883 års Riksdag, affattats. I följd af den utgång, det samtidigt framlagda förslaget om afskrifning af grundskatter samt rustnings- och roteringsbesvär erhöll, förföllo emellertid de föreslagna nya bestämmelserna om jordbruksnäringens beskattning.

Till de åsigter, som sålunda år 1883 uttalats, ville chefen för finansdepartementet i allt väsentligt ansluta sig. I olikhet med sin företrädare ansåge han dock, att åt grundsatsen om skattskyldighet för omförmälda slag af kapital och arbete borde i bevillningsförordningen gifvas uttryck på det sätt, att bevillningen för jordbruksfastighet sattes till 6 öre för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet. Det i 1883 års förslag tillämpade beräkningssätt ledde till samma resultat på en omväg, hvilken hufvudsakligen af det skäl ansetts erforderlig, att man velat undvika skenet af att jordbruksfastighet vore högre beskattad än annan fastighet. Denna hänsyn kunde likväl, enligt departementschefens mening, icke vara af den betydelse, att den skulle uppväga de med omförmälda beräkningssätt förenade olägenheterna af en mera invecklad uppställning så väl af bevillningsförordningen som af taxeringslängderna. En olikhet i sak förefunnes visserligen äfven mellan 1883

års förslag och det nu framställda, nemligen att i de fall, då jordbruksfastighet vore utarrenderad, enligt det förra förslaget arrendatorn, men enligt det senare jordegaren komme att erlägga det belopp af 1 öre för hvarje 100 kronor af taxeringsvärdet, som representerade skatten för det i jordbruksrörelsen nedlagda kapital och arbete, men då jordegaren och arrendatorn egde att sins emellan aftala om hvar deras andel i fastighetsbevillningen, vore denna skilnad utan egentlig betydelse.

I sin ofvan omförmälda motion, till hvilken, på grund af dess hufvudsakligen i vidlyftiga sifferexempel uppställda bevisning, utskottet tillåter sig hänvisa, anför herr Forsell, att det uti förevarande kongl. proposition framställda förslag väl vore riktigt derutinnan, att enligt det samma all jordbruksfastighet borde draga lika skatt med annan fastighet, eller 5 öre för fulla 100 kronor af taxeringsvärdet, men att deremot den föreslagna beskattningen af ytterligare 1 öre för hvarje fulla 100 kronor af värdet icke ledde till rättvis beskattning af i jordbruksnäringen nedlagdt rörelsekapital och egarens arbetsprodukt. Vid närmare granskning af detta förslag framkomme nemligen det märkliga och i beskattningshänseende alldeles förkastliga förhållande, att husegande kroppsarbetare beskattades högre än jordbruksegande sådan, oberoende af att de i förmögenhetsvilkor och arbetsduglighet vore alldeles likställda, samt att ju mer fastighetens värde ökades och i följd häraf kräfde större rörelsekapital och bättre arbetsprodukt af egaren, dess mindre blefve dessa sistnämnda skattefaktorer beskattade, hvilket slutligen kunde leda till skattefrihet delvis för rörelsekapitalet och i sin helhet för egarens arbetsprodukt. För att undvika dessa missförhållanden borde därför skattebeloppet för jordbruksnäringens rörelsekapital och egarens arbetsprodukt tillhoppa sättas lika med hvad som betalades för sjelfva fastigheten, eller 5 öre för hvarje fulla 100 kronor af värdet, ty om skatten sattes lägre, stege icke skattebeloppet i jembredd med rörelsekapitalets och arbetsproduktens tillväxt. Med den af motionären föreslagna skattenormen skulle jordbruksnäringens rörelsekapital träffas af en skatt, motsvarande hvad som betalades för andra i produktionen insatta och för egaren inkomstbringande kapital, och på samma gång skulle beskattningen af jordbruksidkarens egen arbetsprodukt stiga i mån som förmögenheten och således äfven skatteförmågan ökades. Visserligen kunde det ifrågasättas, huru vida värdet af jordbruksegarens arbetsprodukt stege i samma mån som egendomens värde, men å andra sidan kunde det väl icke förnekas, att oberoende häraf egendomsegare under normala ekonomiska

förhållanden erhöle ökade förmåner för sin arbetsprodukt i mån som egendomsvärdet och i följd häraf förmögenheten tillväxte.

Af den utaf motionären föreslagna bevillningen skulle således 5 öre utgöra fastighetsskatt och 5 öre inkomstskatt; och vore sammanföringen af dessa till en skattetitel föreslagen med hänsyn till den lättnad vid debitering, uppbörd och redovisning, som af en sådan sammanföring vore att vinna.

Jordbruksfastighet har hitintills i fråga om bevillningsbeskattning intagit en undantagsställning i förhållande till annan fastighet. Å jorden lagda grundskatter och andra dermed jemförliga särskilda bördor hafva nödvändiggjort en dylik anordning. Ett antagande af nu föreliggande förslag om aflyftande af dessa skatter bör naturligen medföra ett upphörande af denna undantagsställning och en beskattning af jordbruksfastighet efter samma grund, som gäller för all annan fastighet. Här förutom kräver emellertid ett rättvist beskattningssystem, att jordbrukaren liksom hvarje annan yrkesidkare erlägger skatt för inkomsten af det rörelsekapital, han i sin näring använder, liksom ock af den inkomst, som framgår såsom produkt af hans eget arbete.

Men för den noggrannare afvägda form af inkomstskatt, som är för öfriga näringar stadgad och som utgår efter en för hvarje särskildt fall anställd taxering, möta inom jordbruksnäringen, särskildt hos dess talrika mindre idkare, hardt nära öfvervinneliga hinder. Att ens för eget hemmansbruk verkställa en sådan uppskattning af inkomst, torde äfven med bästa vilja för den mindre jordbrukaren ställa sig synnerligen svårt. Den afkastning, en jordbruksfastighet lemnar, blir nemligen i allmänhet af jordbrukaren till ej obetydlig del omedelbart använd för tillfredsställande af hans egna, hans familjs och tjenares behof utan något slags anteckning om myckenheten af det använda eller någon uppskattning af det värde, hvartill de använda naturprodukterna af hvarjehanda slag rätteligen bort upptagas. Det torde derjemte ligga i sakens natur, att gränsen mellan hvad som rätteligen bör hänföras till omkostnader för jordens bruk och hvad som användes till jordbrukarens underhåll är temligen obestämd.

På grund häraf och då en för hvarje år återkommande, af vexlande skördeförhållanden beroende uppskattning utaf ifrågavarande inkomst måste anses förenad med synnerliga omkostnader och olägenheter, anser utskottet, i likhet med Kongl. Maj:t, frågan om en särskild inkomstbeskattning af jordbruksrörelse icke kunna lösas utan genom att ställa skatten i ett fixt lagbestämt förhållande till jordbruksfastighetens taxeringsvärde. Visserligen torde den af Kongl. Maj:t föreslagna inkomst-

skatten af 1 öre för hvarje fulla 100 kronor af taxeringsvärdet i många fall kunna anses vara låg, men denna oegentlighet synes uppvägas af dels den föreslagna, i allmänhet höga beskattningen af 5 öre i fastighets-skatt, dels ock af det förhållande att vid en sålunda fastslagen jordbruks-skatt icke kan, såsom vid öfriga näringars inkomstskatt, afdragas ränta å upplånta medel, liksom ock deraf att denna skatt uttages äfven i de fall, att jordbruksrörelsen icke lemnar *någon* behållen inkomst. Och har utskottet därför funnit skäl tillstyrka bifall till Kongl. Maj:ts förslag.

Af hvad sålunda blifvit anfördt framgår tydligen, att utskottet ingalunda kan biträda det af herr Forsell framlagda förslag. Motionärens antagande i fråga om den inkomst, som kan beräknas utaf kapital och arbete, nedlagdt i jordbruksfastighet, hvilat tydligen på origtiga förutsättningar och skulle i praktiken leda till de obilligaste konsekvenser.

Utskottet, som vid behandlingen af ifrågavarande förslag ansett sig icke böra bortse från möjligheten att Konung och Riksdag enas om förändringar uti Kongl. Maj:ts i sammanhang med förevarande proposition gjorda framställningar om afskrifvande af grundskatter m. m. samt ändringar i värnpligtslagen, hemställer således,

att Riksdagen, under förutsättning att Riksdagen fattar beslut, som sedermera vinner Kongl. Maj:ts godkännande, rörande nu föreliggande frågor om vissa ändringar af värnpligtslagen samt afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter äfvensom om viss lindring i rustnings- och roteringsbesvärerna, måtte, med afslag å herr Forsells i ämnet väckta motion, bifalla hvad Kongl. Maj:t i sammanhang härmed föreslagit rörande ändringar af § 1 i förordningen den 14 september 1883 angående bevillning af fast egendom samt af inkomst samt § 17 i den vid samma förordning fogade instruktionen för taxeringsmyndigheterna.

Stockholm den 29 april 1891.

På utskottets vägnar:

CARL HERSLOW.

Reservationer:

af herrar *W. Tham, Cavalli och Ehrenborg* mot utskottets motivering;

af herrar *A. Andersson, Arhusiander, O. B. Olsson, S. M. Olsson och N. Persson* med tillkännagifvande, att de inom utskottet yrkat afslag å så väl förevarande kongl. proposition som å herr Forsells motion;

af herr *Fredholm*: »De af Kongl. Maj:t under vissa förutsättningar föreslagna ändringar i bevillningsförordningen hafva icke synts mig vara af beskaffenhet, att de böra af Riksdagen i oförändradt skick antagas. En af de gjorda förutsättningarna, den som afser en fullständig afskrifning af de å viss jord hvilande grundskatter m. m., bör på grund af det samband, hvori grundskatterna stå till nu gällande bevillningsförordning, utgöra en synnerligen afsevärd faktor vid bestämmandet af de grunder, hvarpå bevillningen i framtiden skall hvila. Såsom den enda återstående formen för de direkta skatternas utgörande torde det svårigen kunna undvikas, att bevillningen i och med grundskatternas afskaffande kommer att i framtiden för de skattdragande erhålla en ofantligt mycket större betydelse än hvad den hittills haft. Vid en så genomgripande skattereform synes mig icke vara nog med att man blott söker afhjelpa förut befintliga orättvisor i skatteväg, utan det nya skattesystem, som man i stället för det gamla vill införa, bör enligt min mening likaledes tillfredsställa icke blott de i en växande grad allt mera framträdande anspråken på att skattebördorna skola trycka alla lika, utan äfven medgifva statsverket utväg att till fyllande af statsbehofven i en icke allt för ringa grad anlita den direkta beskattningen utan att för den skull betunga de skattskyldige öfver förmågan. I begge dessa hänseenden synes det mig, som man mot Kongl. Maj:ts förslag skulle kunna rigta befogade anmärkningar.

Beträffande det först nämnda vilkoret, eller att skattebördorna skola trycka alla lika, må man väl kunna anse att detta, hvad fastighetsbevillningen angår, blifvit i Kongl. Maj:ts förslag uppfyllt, åtminstone i aritmetisk mening. Med afseende åter å inkomstbevillningen, så hafva för dess utgående blifvit för jordbruksnäringen fastställda andra grunder än för öfriga rörelser och yrken, hvilket försvårar, om icke omöjliggör, en pålitlig jemförelse. Kraftigt vägande skäl kunna dock andragas för den åsigten, att denna näring blifvit i förhållande till inkomsten af sjelfva yrket åsatt en mindre hög bevillning än andra rörelser och yrken. Läger man nemligen generalsammandraget öfver 1890 års bevillning till grund

för en beräkning i detta hänseende, så skall den inkomstbevillning, som enligt Kongl. Maj:ts förslag bör af jordbruksnäringen såsom yrke utgöras, ej uppgå till mer än 220,000 kronor, under det att inkomstbevillningen af alla öfriga rörelser och yrken utgår med 2,252,000 kronor.

Dessutom torde numera kunna få betraktas som en erkänd sanning, att skattebeloppets utgående i en aritmetisk proportion till ökade inkomster icke medför den åsyftade verkan, att skattebördorna skola komma att i verklig mening trycka alla lika, utan att för vinnandet af detta mål skattebeloppet bör utgå i en stigande proportion till den ökade inkomsten. Icke heller på denna viktiga princip, som mångenstädes i utlandet redan länge varit genomförd, har Kongl. Maj:t i sitt förslag fäst något afseende.

Med afseende å det andra villkoret för ett skattesystems tillfredsställande beskaffenhet, eller dettas förmåga att bereda statsverket inkomster, så synes mig det föreslagna sättet för bevillningens utgående icke motsvara ens billiga fordringar. Den på detta sätt vunna statsinkomst är icke ens tillräcklig att bereda statsverket ersättning för de inkomster, som genom skattereformen gå förlorade, än mindre medgifver den någon tillgång för att möta de växande kraf på statskassan, som framtida behof utan tvifvel komma att ställa.

Redan första året, då det nya skattesystemet skall tillämpas och under hvilket endast $\frac{2}{7}$ af grundskatterna skola afskrifvas, uppstår en brist på ej mindre än 2,652,000 kronor. Denna brist är ej öfvergående, utan kommer att under närmaste tio år ökas fem gånger, hvarje gång med $\frac{1}{7}$ af grundskatternas nuvarande belopp.

Då de direkta skatterna sålunda ej komma att medgifva fyllandet af statsbehofven ens första gången, då den nya bevillningsförordningen skall tillämpas, och än mindre hvad framtiden beträffar, så nödvändig-göres derigenom uppsökandet af nya skatteällor, hvilka på indirekt väg skola möjliggöra uppnåendet af den jemvigt i budgeten, som man på direkt väg ej kunnat vinna. Men att på detta sätt, i högre grad än hvad redan nu är fallet, öfverföra skatterna från direkta till indirekta, det är att införa ett beskattningssystem, som verkar tryckande progressivt nedåt, eller just motsatsen mot hvad man af ett rättvist beskattningssystem fordrar»;

af herr *G. Jansson*;

af herr *J. Johansson* i Noraskog: »Då jag för min del icke obetingadt kan gilla hvarken den »förutsättning», hvarunder den kongl. propositionen

om ändring i bevillningsförordningen blifvit till utskottets granskning öfverlemnad, eller det förslag till ändring i fastighetsbeskattningen, som propositionen innehåller, har jag inom utskottet yrkat *afslag* så väl å detta förslag som å herr Forsells motion i ämnet. Jag anser nemligen, att det under liknande omständigheter vid 1883 års riksdag af Kongl. Maj:t aflåtna förslag till bevillning af fast egendom samt af inkomst af jordbruksrörelse m. m. eger ett afgjordt företräde framför det nu framlagda, och att nämnda 1883 års förslag till bevillningsförordning jemväl i andra delar bort å nyo tagas under ompröfning vid ordnandet af dessa beskattningsförhållanden».

Friherre *Barnekow* har härjemte begärt att få antecknad, att han icke deltagit i slutbehandlingen inom utskottet af detta betänkande.
